

LABERINT STRIPTEASE

Dramatúrgia, direcció i coreografia
Roberto G. Alonso

Direcció musical i arranjaments
Jordi Cornudella

Cabaret inspirat en l'obra
"Strip-tease i teatre irregular"
i els poemes visuals de Joan Brossa

Espectacle nominat a la millor dramatúrgia
en els Premis de la Crítica 2019

WWW.CIAROBERTOGALONSO.COM

"L'ART ÉS VIDA I LA VIDA TRANSFORMACIÓ"

L. FREGOLI

Espectacle estrenat el 10 d'abril del 2019 a l'Escenari Joan Brossa de Barcelona amb motiu de l'Any Joan Brossa que commemora el centenari del naixement del poeta.

LA CRÍTICA HA DIT:

"*Laberint Striptease* respira un aire inequívoc de cabaret alemany, Una peça directa, carregada de metàfores, evidents i esclatants."

Jordi Bordes. El Punt Avui

"...la virtut de '*Laberint striptease*' subjau a donar-nos una interpretació de l'univers brossià nítida i conscienciosa"

Manuel Pérez Muñoz. El Periódico.

"*Laberint Striptease* és un espectacle ideal per apropar-se a l'obra de Brossa des de la nocturnitat que permet el cabaret."

Oriol Puigtaulé. El Núvol.

"Tot l'univers Brossa queda plasmat en objectes que agafen personalitat pròpia en un homenatge sentit i burlesc perfectament apte per a qui conegui aquest univers i per a qui no."

Toni Polo. Recomanacat. Valoracio: 9

"**Alonso** consigue plasmar su visión tanto sobre el autor como sobre su trabajo y, al mismo tiempo, hilvanar un espectáculo perfectamente urdido dentro del cabaret como género."

Fernando Solla. Enplatea.com

"Món canalla que reneix com si mai no hagués estat castrat per la cultura oficial."

Juan Carlos Olivares. Time out.

"Magnífica proposta totalment recomanable."

Miquel Gascón. Voltar i voltar.

"El que ha fet Roberto G. Alonso és realment extraordinari !!!"

Neus Monico. Teatre Barcelona. Imprescindible.

"A Brossa li hagués encantat. Alonso compona a *Laberint Striptease*, un seguit d'escenes, d'imatges, de seqüències que van teixint un espectacle fascinant."

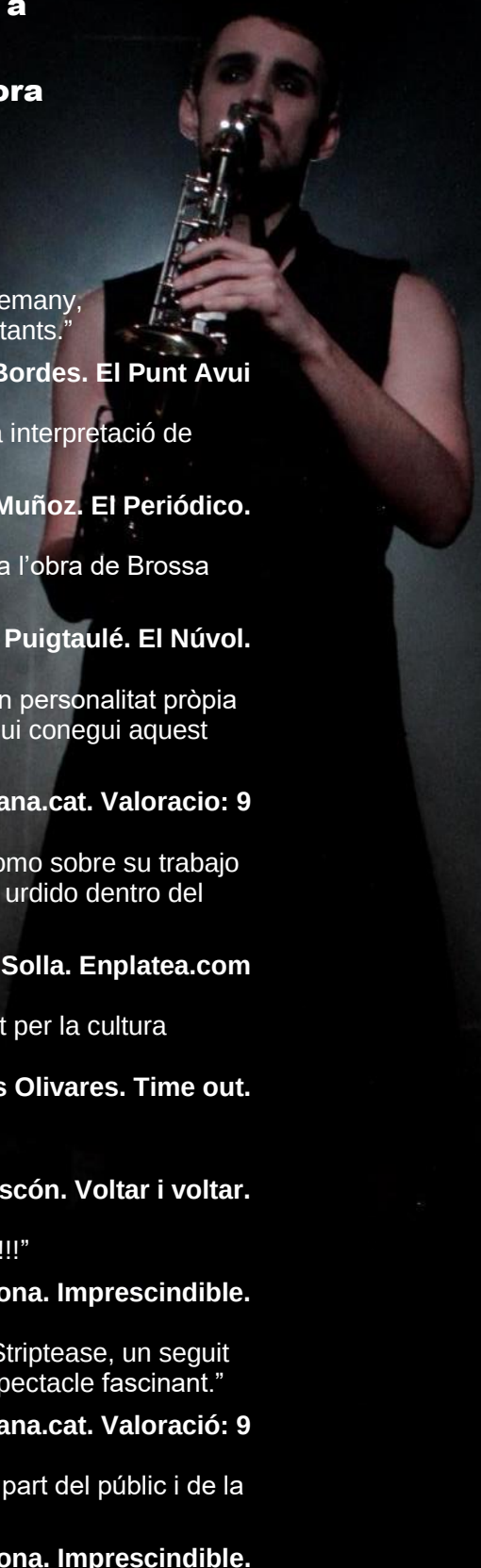
Ferran Baile. Recomanacat. Valoració: 9

"No és gens d'estranyar la gran acollida que han tingut per part del públic i de la crítica. Estic segura que ho tornarem a veure."

Roser Garcia Guasch. Teatre Barcelona. Imprescindible.

"El que està clar és que **Joan Brossa** hauria aplaudit l'espectacle fins a fer-se mal a les mans. L'execució de l'espectacle, ideat i dirigit pel propi Alonso, és impecable..."

Carles Armengol Gili. Teatre Barcelona. imprescindible

Quan des de l'Escenari Joan Brossa se'm van proposar crear un espectacle a partir del llibre "Strip-tease i teatre irregular" em va envair una gran emoció i alhora una forta sensació de vertigen. Emoció per l'oportunitat d'abordar una figura amb la personalitat i l'obra d'un artista tan prolífic com Joan Brossa i vertigen per les mateixes raons. Lloar l'extensa i productiva obra de Brossa es sobrer, per tothom és coneguda i reconeguda.

Com a creador i com a intèrpret no podia perdre l'ocasió d'enfrontar-me a un repte majúscul com aquest. Com enfrontar-me a ella? Com reinterpretar les seves paraules? Com descontextualitzar-lo del seu temps per apropar-lo al nostre? Com no perdre el seu compromís polític? Com no traïr el seu esperit crític? Com conservar el seu humor corrosiu? Per fortuna la resposta a totes aquestes preguntes eren al propi Brossa. La lectura, no només del llibre ja esmentat, sinó d'algunes de les seves obres teatrals, dels seus poemes o dels seus altres textos i, sobretot, les seves poesies visuals han estat una font d'inspiració evocadora i inesgotable.

Dansa, teatre, acrobàcia, música, cant, play-back, transformisme, striptease... Amb tots aquests elements en joc, vaig tenir clar que el format de l'espectacle havia de ser el d'un cabaret, no podia ser d'una altra manera, per elecció i gust personal, però també per la relació que aquest gènere, anomenat parateatral, manté amb Brossa.

No vull deixar de dir que aquest emocionant viatge no hagués estat possible sense la complicitat i l'entrega de tots i cada un dels membres que formen part d'aquest espectacle, els que veuran a l'escenari i els que no veuran.

Així doncs, senyores i senyors, passin, seguïn i gaudeixin, o no, de la nostra proposta, juguin amb nosaltres a canviar l'òptica de visió, a despullar la realitat, a transvestir-la per veure-hi clar. Però sigui com sigui, permetin demanar-los-hi un favor, no se'n vagin igual que han entrat, perquè com sempre deia Brossa que també sempre deia Fregoli; "l'art és vida, i la vida, transformació".

Roberto G. Alonso

SINOPSI

Cabaret inspirat en l'obra "Strip-tease i teatre irregular" i els poemes visuals de Joan Brossa.

Dramatúrgia, dansa, teatre, acrobàcia, música, cant, play-back, transformisme, striptease... art parateatral?.

Senyores i senyors, passin, seguin i gaudeixin (o no) del nostre cabaret, Juguin amb nosaltres a canviar l'òptica de visió, a despullar la realitat, a transvestir-la per veure-hi clar. Però sigui com sigui, permetin demanar-los-hi un favor, no se'n vagin igual que han entrat, perquè com sempre deia Brossa que també sempre deia Fregoli: " l'art és vida i la vida és transformació".

FITXA ARTÍSTICA

El músic Jordi Cornudella

La cantatriu Elena Martinell

La ballarina stripteasista Laura Marsal

El saltimbanqui Davo Marín

MC Clown Roberto G. Alonso / Jordi Andújar

Dramatúrgia, direcció i coreografia Roberto G. Alonso

Direcció musical i arranjaments Jordi Cornudella

Concepció de l'espai escènic Roberto G. Alonso

Disseny d'il·luminació Tony Murchland

Disseny y construcció d'escenografia Víctor Peralta i Tony Murchland

Vestuari Roberto G. Alonso i Víctor Peralta

Atrezzo Víctor Peralta

Producció executiva Joan Solé

Fotografia Omen Cinema

Producció Cia Roberto G. Alonso i Escenari Joan Brossa

Agraïments Quim Manyós, Clara Manyós i Família Marsal Baulenas, Carles Pedragosa i Andreu Cayuela.

Textos utilitzats a l'espectacle:

Brossa, J. (2013). *Prosa completa i textos esparsos*. (G. Bordons ed.). Barcelona: RBA – La Magrana. Ps. 235-237 i 552-554.

Brossa, J. (2012). *Poesia escènica II: striptease i teatre irregular (1966-1967)*. (G. Bordons ed.). Tarragona: Arola Editors. Ps. 115-116, 145, 153 i 157.

© Fundació Joan Brossa, 2019.

LA CRÍTICA

Selecció dels extractes més destacats de les crítiques aparegudes en premsa i medis digitals (veure a l'annex les crítiques íntegres):

MANUEL PÉREZ I MUÑOZ. El Periódico. 14/04/2019

'Laberint striptease': desmuntant Brossa

Roberto G. Alonso munta un cabaret que juga amb facilitat amb l'univers brossià

“Perquè el que es despulla al xou és un Brossa ple d'arestes i capes creatives, una lectura ben planificada que comença desgranant lentament, com en un striptease de sentits, la poesia objectual, amb jocs, dissociacions, ironia, fragmentació i sorpresa. ¿Han vist mai vostès un piano traient-se la “roba”? “

“...perquè la virtut de '**Laberint striptease**' subjau a donar-nos una interpretació de l'univers brossià nítida i conscienciosa. I així sembla que ho agraiï el públic dissabte, amb les entrades esgotades i ovació dempeus. “

JORDI BORDES. El Punt Avui – Recomana.cat. 22/04/2019

Valoració Recomana.cat: 9

Brossa refrescat

“*Laberint Striptease* respira un aire inequívoc de cabaret alemany, d'adreçar-se al públic continuament. Hi ha el joc metateatral constant en què els mestres de cerimònies (Jordi Andújar i Roberto G. Alonso) se substitueixen en algunes funcions, cosa que dona pólvora per a estona. Els altres intèrprets, la cantatriu Elena Martinell, la ballarina *stripteasista* Laura Marsal, el saltimbanqui Davo Marín i el músic Jordi Cornudella saben entrar i sortir d'escena amb una comicitat molt ben afinada.”

“Una peça directa, carregada de metàfores, evidents i esclatants. “

TONI POLO. Recomana.cat. 5/05/2019

Valoració Recomana.cat: 9

Una tropa genuïna

“Un ambient eròtic, rebel, divertit que ens passeja per l'òpera, el cabaret, la Barcelona canalla, el militarisme i, fins i tot, pel futbol, tot amb accent brossià (poètic i visual). I molt divertit. “

“Tot l'univers Brossa queda plasmat en objectes que agafen personalitat pròpia en un homenatge sentit i burlesc perfectament apte per a qui conegui aquest univers i per a qui no.”

“Pot fer un piano un striptease? Pot fer-se un striptease encadenat i a la inversa? Es pot fer publicitat encoberta d'una marca de cotxes amb música de (Volks) Wagner? Es pot ballar una carta de Brossa? Poden incitar a la rebel·lió unes 'castañuelas'? Un cop demostrat amb un muntatge fresc, original i intens que sí, que tot això es pot fer, la gràcia de trenar tota aquesta mena de números es troba en els intèrprets: les actuacions de la tropa són senzillament fantàstiques. Cadascú sap el que ha de fer, fins a on pot arribar i quines tecles de la sensibilitat de l'espectador ha de tocar. Veu, ball, instruments, moviments... res no és gratuït, tot té un sentit i una finalitat. El públic ho agraeix. No sempre es troba el que es va a buscar a un teatre.”

FERNANDO SOLLA. Enplatea.com. 1/05/2019

El arte poético (y laberíntico) de la transformación parateatral

“El Escenari Joan Brossa propone un hábil y feliz encuentro. **Laberint Striptease** profundiza en el universo brossiano gracias a una dramaturgia, dirección y coreografía de **Roberto G. Alonso** que cuida y desmenuza el material de partida a partir de una mirada incisiva, sarcástica y corrosiva del particular espacio y mundo del autor. “

“Lo más importante de esta pieza es que no solo pone de relevancia el original sino que lo convierte en una valiosa, conveniente y transversal herramienta a día de hoy. “

“**Alonso** consigue plasmar su visión tanto sobre el autor como sobre su trabajo y, al mismo tiempo, hilvanar un espectáculo perfectamente urdido dentro del cabaret como género. “

“Finalmente, celebramos y nos sumamos al efecto y corolario que esta propuesta provoca en el público. En definitiva, un buen termómetro de su éxito. La entusiasta ovación (en pie) de gran parte de los espectadores en numerosas funciones es muy sintomática de su calado. Por su adecuación formal, conceptual e ideológica y su fantástica lectura del momento presente. Por su capacidad para evocar, reflejar, divertir, reflexionar e, incluso, emocionar. Por su finura para defender todo tipo de palos, especialmente el musical y todavía más el coreográfico, y por el acondicionamiento de todos los intérpretes dentro de cada una de las disciplinas convocadas. Por todo esto, **Laberint Striptease** configura una de esas propuestas que merece tanto la visita como propone, despierta e incentiva nuestra mirada crítica y participe como concurrencia activa. La impasibilidad o apatía no tienen cabida aquí y sí (y de qué manera) la amplitud de miras y la autenticidad. “

ORIOl PUIGTAULÉ. Núvol. El digital de cultura. 3/5/2019

Joan Brossa, pit i cuixa

“*Laberint Striptease* és un espectacle ideal per apropar-se a l'obra de Brossa des de la nocturnitat que permet el cabaret. Tant és si hom coneix els referents concrets de la seva iconografia (la pilota de futbol, el balancí, el logo de Volkswagen) com si no, el muntatge desprèn una aroma cent per cent Brossa. Alonso actualitza i porta l'obra del poeta a l'ara i l'aquí. El burgès, el capellà i l'obrer. L'urna. La beata... O és que potser no hem avançat tant com ens pensem? I el futbol. Sempre, el futbol. Què diria Brossa sobre la Creu de Sant Jordi per a **Leo Messi**?”

CARLES ARMENGOL GILI. Teatre Barcelona - portal d'arts escèniques. 21/04/2019

Valoració: 5 aplaudiments. Imprescindible

L'essència del Brossa més festiu

“*Laberint striptease* és un compendi de diferents coses: un claríssim homenatge a Brossa, una reivindicació del cabaret com a gènere, una evocació nostàlgica de la Barcelona canalla dels setanta i vuitanta...”

“El que està clar és que **Joan Brossa** hauria aplaudit l'espectacle fins a fer-se mal a les mans.

L'execució de l'espectacle, ideat i dirigit pel propi Alonso, és impecable...”

“...trobem una obra on les coreografies, les acrobàcies, les ocurrències i els experiments vocals es donen la mà de forma admirable. Una cantatriu (Elena Martinell), un músic (Jordi Cornudella), una stripteasista (Laura Marsal), un saltimbanqui (Davo Marín) i un mestre de cerimònies (Roberto G. Alonso) són suficients per crear un univers brossià exemplar, resumit amb l'exposició d'objectes que acaben reposant a l'escenari al final de tot. Un autèntic cabaret literari, com es deia abans, que no hauria de quedar-se aquí...”

ANDREU SOTORRA. Recomana.cat i Clip de Teatre. 13/04/2019

Valoració Recomana.cat: 9

Trobar el desllorigador del teatre de Joan Brossa.

“El polifacètic i, com ell mateix es fa dir, “artista multidisciplinar” Roberto G. Alonso li ha trobat el desllorigador i ha creat un espectacle que, a més de ser fidel amb la línia i la filosofia brossiana, la renova amb una mirada molt personal, tant d'ell com de tota la companyia, i l'acolorix amb unes pinzellades que burxen subtilment en qüestions actuals...”

“Especialment divertides les peces del militar que dirigeix la formació amb la condició que la tropa s'alleugereixi de roba; la de la votació que permet que posin la papereta sense problemes els poders i ho impedeix amb pals a les rodes quan arriba l'obrer amb la granota de feina; també la del confessorari pecador amb doble teatrí; la lectura de notícies de premsa relacionades amb les inoportunes declaracions recents que han fet bisbes, arquebisbes i altres jerarquies de l'església en relació a les denúncies d'abusos sexuals; o el moment del Joan Brossa més crític amb la crítica amb la lectura de la seva «Carta oberta a un crític», del 1960, en resposta a una crítica publicada pel periodista cultural i esportiu manresà Martí Farreras (1929 - 1988), a qui acusa de fetitxista i de no ensenyar a veure el teatre, i on Brossa destil·la un decàleg del que hauria de ser la crítica teatral que encara avui no ha perdut vigència. Per això, aquest humil crític fa ara un discret mutis pel final de la pàgina... abans que l'esperit de Brossa —o els seus intèrprets— li propinin un sonat malefici de transformisme i el deixin també, com tots ells, en pilotes!”

JUAN CARLOS OLIVARES. Revista Time Out. 17/04/2019

“El pes de la dansa, l'ambigüitat -assumida amb carnal innocència pel ballarí i coreògraf David Marín-, la decadència del cabaret berlinès d'entreguerres, les seves arrels jiddish i les seves perversions antagòniques -la cantatriu Elena Martinelli amb la nuesa vestida de Charlotte Rampling a 'Porter de nit'-; la irreverència anticlerical amb sensualitat felliniana -compartida per Brossa-, la banda sonora afrancesada servida per Jordi Cornudella. Món canalla que reneix com si mai no hagués estat castrat per la cultura oficial.”

MIQUEL GASCÓN. Portal VOLTAR i VOLTAR per les Arts Escèniques. 12/04/2019

Un espectacle construït **buscant un Brossa lúdic, crític i visual** i qüestionant **que passaria si Brossa fos viu en l'actualitat**,

“Els números de cabaret es van succeint conduïts per **un magistral Roberto G. Alonso** que amb la seva simpatia i professionalitat ens té literalment a la butxaca. **Sensacional la música de Jordi Cornudella** que fa gala de tocar diferents instruments i és capaç al mateix temps de despullar-se, ballar o jugar a pilota. Acurada i magnífica il·luminació d'**Albert Julve**.”

“Magnífica proposta totalment recomanable.”

ROSER GARCIA GUASCH. Teatre Barcelona - portal d'arts escèniques. 14/05/2019

Valoració: 5 aplaudiments. Imprescindible

Joan Brossa en estat pur

“En aquesta obra i, seguint les recomanacions de Brossa, el director utilitza qualsevol element quotidià i els detalls més banals per crear la poesia escènica que demostra un cop més l'admirable capacitat de transformar, i per transformar, s'ha de ser crític i ho és amb el capital, l'església i els militars o el fútbol.”

“No és gens d'estranyar la gran acollida que han tingut per part del públic i de la crítica. Estic segura que ho tornarem a veure.”

NEUS MONICO. Teatre Barcelona - portal d'arts escèniques. 22/04/2019

Valoració: 5 aplaudiments. Imprescindible

Cabaret brossià

"I el que ha fet **Roberto Alonso** és realment extraordinari !!!"

"Des del principi al final **Roberto Alonso** juga amb tot un seguit **d'elements i recursos escènics carregats de simbolisme**. De la mateixa manera que **Brossa**, Roberto juga amb l'espai i els elements, barrejant màgia i music hall, clàssic i popular amb avantguardisme, poesia i plàstica, literatura i teatre de variétés,... De fet, **l'espai no deixa en cap moment de ser un altre personatge de l'espectacle que es vesteix, transvesteix i transforma.**"

"A part de la música, també s'utilitzen sons i sorolls com a recursos escènics (característiques de l'obra de **Brossa**)."

"**"Laberint Striptease"** està farcit d'elements simbòlics que formen part del que diríem corpus brossià, com la lletra A, el barret de copa, les cartes de la baralla espanyola, les mans, els colors, el logotip de Volkswagen i l'antifaç."

"**"Laberint Striptease"** és una metamorfosi de moviments (gallines en ballarines), de colors (guants negres a verd esperança), i de personatges. És poesia visual i poesia recitada. És dansa, circ, performance, música, transformisme, poesia, striptease, cant, teatre. És un gran poema visual."

FERRAN BAILE. Recomana.cat. 1/05/2019

Valoració Recomana.cat: 9

A Brossa li hagués encantat

"**Robert G. Alonso** ha aconseguit capbussar-se en el món brossià i transmetre'l a l'escenari de forma fidel i creativa. A més amb l'encert de portar el seu esperit crític corrosiu, als temps actuals. Sens dubte Joan Brossa estaria encantat en veure aquest muntatge ple d'escenes i imatges memorables. "

"Partint del llibre *Strip-tease i teatre irregular*, i amb elements dels *Poemes Visuals*, Alonso compona a Laberint Striptease, un seguit d'escenes, d'imatges, de seqüències que van teixint un espectacle fascinant."

"La complicitat amb el públic es va mantenint al llarg de l'espectacle, sense que l'espectador tingui una participació escènica, però si sentint-se observat pels artistes, en un atractiu joc de complicitats. Una altra característica ben *brossiana*. Amb tocs de cabaret alemany i dins un aire decadent sen's recorda aquella Barcelona canalla, el bar Cosmos, artistes icònics. Sonen i es canten cançons d'Edith Piaf (*Milord, La vie en rose..*), i els cinc sorprenents i polifacètics artistes flueixen per l'escenari transvestint-se, ballant, transformant-se, cantant, despullant-se, interpretant."

LA COMPANYIA

La Cia. Roberto G. Alonso, amb més de 25 anys de trajectòria, és un referent de la dansa a Catalunya i a Espanya pel seu particular llenguatge coreogràfic, caracteritzat per la fusió de la dansa amb la dramaturgia i una concepció escènica peculiar, imaginativa i preciosista.

Els darrers treballs de la companyia han estat “Marúnica”, espectacle per a públic familiar coproduït amb Dansa Quincena Metropolitana 2020, i “Laberint Striptease”, espectacle parateatral sobre textos de Joan Brossa i estrenat el 2019 amb motiu de l’any commemoratiu del neixement del polifacètic artista i que ha estat nominat a la millor dramatúrgia pels premis de la crítica.

La diversificació del seu treball creatiu des de la creació de la companyia el 1995 s’ha traduït en deu espectacles de sala per adults, amb títols com “La fragilitat dels verbs transitius”, una coproducció amb el [Grec Festival de Barcelona](#), “Lulú, primera nit”, “UL / Inmérita solitud”, “Divinariana” o “Mon Genet” (presentat al [Festival Grec de Barcelona el 2005](#)), cinc coreografies de carrer entre les que destaquen “(Ob) sesio_Na2”, “Agua al higo y a la pera vino” i “A mí no me escribió Tennessee Williams”, en el marc del Programa de [Suport a la Creació de Fira Tàrraga 2016](#), i set obres dirigides a públic infantil i familiar com “Zaquizamí”, “Almazuela”, “Simplicissimus” i “Zing-Zing”, assolint en aquest últim àmbit un ampli prestigi i reconeixement tant a nivell estatal com internacional.

La companyia ha comptat amb la col·laboració en diferents muntatges de creadors destacats com Paco Azorín (il·luminador i escenògraf); José Martret, Jordi Prat i Coll, Marc Monserrat i Toni Vives (Directors escènics); Marc Rosich, Carlos Be, Helena Tornero, Antonio Morcillo i David Plana (dramaturgs); Jordi Cornudella, Xavier Torras, Xavi Mestres i Àlex Rodríguez Flaqué (compositors), Belen Herrera de l’Osa (vídeo- creació) o Marta Viladrich (artista plàstic i il·lustradora).

Festivals en els quals ha participat:

Festival de Teatro de El Ejido (2019)
Festival Zero de Teatres en Xarxa (2019)
Festival Sense Portes d’Argentona (2019)
Festival FITT Noves Dramatúrgies de Tarragona (2018)
Fira Mediterrània de Manresa (2018, 2015, 2012)
Mostra Igualada (2017, 2016, 2013, 2012, 2010, 2004)
Grec Festival de Barcelona (2016, 2013, 2005, 1998, 1997)
Fira de Tàrraga (2016, 2009, 2006, 2004 y 2003)
FETEN de Gijón (2016, 2014, 2011 y 2010)
FIT Festival de Cerdanyola del Vallès (2016 y 2012)
Festival O 4 Vents de París (2014)
Festival Txiki, Txiki Txikia del País Vasco (2014)
Festival Claca de Llançà (2014)
Festival El Més Petit de Tots (2013 y 2012)
Sommerwerft Theater Festival de Frankfurt (2007)
Festival Shakespeare (2006)
Festival Sitges Teatre Internacional (2000)

Premis i nominacions:

Premi FETEN 2011 al millor vestuari i caracterització per “Zing-Zing”
Nominació a la millor dramatúrgia en els premis de la crítica 2019 per “Laberint striptease”
Nominació a millor actor (Roberto G. Alonso) en els premis Teatre Barcelona 2018 per “A mí no me escribió Tennessee Williams”

ROBERTO G. ALONSO. Direcció, dramaturgia, coreografia i intèrpret.

Ponferrada (León). 1970

Titulat en Dansa Contemporània per l'Institut del Teatre de Barcelona (1993) i Llicenciat en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona (2000). Amplia la seva formació amb professors com Rosella Hightower, Gerard Collins i Carl Paris entre d'altres i rep classes magistrals de Caroline Carlson i Lloyd Newson (DV8).

Inicia la seva trajectòria com a creador el 1992 guanyant el 2n Premi en el VI Certamen Coreogràfico de Madrid i el 1995 funda la seva pròpia companyia. La diversificació del seu treball creatiu com a coreògraf i director de la seva companyia s'ha plasmat en la creació de deu espectacles de sala, quatre coreografies de carrer i cinc obres dirigides a públic infantil i familiar (sent un referent estatal en aquest àmbit).

D'entre els seus últims treballs destaca la creació al costat del dramaturg Marc Rosich d'"A mi no em va escriure Tennessee Williams" (Fira Tàrraga 2016) de la qual és també intèrpret i pel qual va rebre una nominació a Millor Actor Principal en la 1a edició de els premis "Teatre Barcelona" i "Laberint striptease" (2019 Escenari Joan Brossa) creada amb motiu de l'Any Joan Brossa. La companyia ha estat convidada per prestigiosos festivals nacionals i internacionals com el de Sitges, Festival Grec de Barcelona, Fira de Tàrraga, Festival Shakespeare, el Festival d'estiu de Frankfurt, FETEN de Gijón o el Festival O4 Vents de París. La seva particular concepció coreogràfica caracteritzada per la combinació de la dansa amb la narrativa teatral i una concepció escènica peculiar, imaginativa i detallista ha fet del seu treball un dels referents de la dansa-teatre catalana i espanyola.

Notable i polifacètic artista compagina l'activitat creativa de la seva companyia amb la participació com a director coreogràfic d'espectacles teatrals, òperes i obres de teatre musical al Teatre Lliure de Barcelona, Teatre Nacional de Catalunya (TNC), Teatro de la Zarzuela de Madrid, el Liceu de Barcelona o el Festival de Peralada treballant amb reconeguts directors d'escena i dramaturgs com Xavier Albertí, Lluïsa Cunillé, Josep Maria Miró, Pau Miró, Jordi Oriol i March Rosich entre d'altres i companyies com Compañía Nacional de Teatro Clásico, Ópera de Butxaca, T de Teatre, Azar Teatro o el grup musical "Le Croupier". Va ser co-director artístic i coreògraf de l'espectacle inaugural de la re-obertura de la mítica sala barcelonina El Molino el 2010.

Últimament s'ha especialitzat en la direcció de moviment i coreografies d'òperes contemporànies de creació: "Jo, Dalí" (2011 - Teatre de la Zarzuela i el Liceu), "L'Eclipsi" (2014 - Festival Grec i el TNC), "4Carmen" (2015 - Festival de Peralada) i "Dialects de Tirant i Carmesina" (2019 - Festival de Peralada). També ha estat el director coreogràfic dels espectacles inaugurals del TNC "Taxi, el TNC" (2013), "Per Començar sarsuela" (2014) i "L'aplec del Remei" (2016). Entre els seus últims treballs destaca el seu paper com a actor en "El gran mercat del món" de Calderón de la Barca, del qual també és el coreògraf, estrenada al Teatre Nacional de Catalunya en el 2019 en coproducció amb la Companyia Nacional de Teatre Clàssic.

JORDI CORNUDELLA. Direcció musical, arranjaments i música

Terrassa (Barcelona). 1989.

Estudia interpretació clàssica del clarinet a l'Esmuc (2007-2011) i seguidament un màster a la Hochschule für Musik de Karlsruhe amb Wolfgang Meyer (2011-2013) amb l'ajuda de la beca de la Fundació Güell (2011). Ha compaginat els seus estudis amb cursos i classes amb altres professors com Eduard Brunner, Andreas Sundén i Vicent Alberola, entre d'altres.

Professionalment ha col·laborat amb l'OBC, Spira Mirabilis, Barcelona 216, la Cobla Sant Jordi i la GIORquestra. Actualment és clarinet solista a OCM (Orquestra Camera Musicae).

És membre de la companyia teatral Anemisko i del seu espectacle *Hem vingut aquí a deixar les coses clares*, dirigit per Jordi Oriol. També és clarinetista de l'espectacle *El col·leccionista de paisatges* (Caixaforum).

Com a compositor ha escrit sobretot obres de cambra, música per a curtsmetratges, obres de teatre, musicals i espectacles diversos. També és arranjador i orquestrador i ha fet feines pel TNC (*Taxi al TNC*, *Per començar*, *Sarsuela*, *L'aplec del remei* i *Se'ns n'ha anat el Santos al cel*, tots dirigits per Xavier Albertí), Festival Grec (*Nit de musicals* 2015 i 2016) i Murtra Ensemble (*Stravinsky*), entre d'altres. El 2016 va rebre el premi Butaca a la millor composició pel musical *73 raons per deixar-te*.

ANNEXE

CRÍTQUES ÍNTEGRES DE L'ESPECTACLE

MANUEL PÉREZ I MUÑOZ. El Periódico. 14/04/2019

<https://www.elperiodico.cat/ca/oci-i-cultura/20190414/cronica-laberint-striptease-escenari-brossa-7408148>

'Laberint striptease': desmuntant Brossa

Roberto G. Alonso munta un cabaret que juga amb facilitat amb l'univers brossià

Hi va haver una vegada –això expliquen– una Barcelona nocturna i canalla. Una ciutat que socialitzava en cabarets de tot tipus, alguns mitificats, com la Cúpula Venus o el Bodega Bohemia. Per aquells escenaris –es diu– sempre hi era **Joan Brossa**, bavejant davant dels nus de **Christa Leem**, teoritzant-los fins a la categoria d'art suprem. En aquest abundant corpus artístic s'inspira **'Laberint striptease'**, espectacle cabareter i brossià que dirigeix i esperona **Roberto G. Alonso** a l'Escenari Brossa fins al 12 de maig.

Partint del llibre **'Strip-tease i teatre irregular'** de mitjans dels seixanta, Alonso s'ha endinsat en una selva de gèneres parateatral; s'ha impregnat de prosa, poesia i dramatúrgia; ha insuflat vida, moviment i música a objectes fetitxe i estàtics poemes visuals, tot per treure a passejar la part més corrosiva i corretjuda de l'**univers Brossa**. Encàrrec heterodox en sentit i forma, el contenidor de cabaret s'adapta com un guant de lluentons a la mà, ho sap bé un director i coreògraf que munta esporàdicament el gairebé secret i selecte Cabaret 13 entre els pendants de Poble Sec. Alonso –alternant-se en algunes funcions amb **Jordi Andújar**– es reserva el vestit de MC clàssic, mestre de cerimònies amb accessos de tendresa i nostàlgia, com quan evoca els paisatges de la seva joventut, les nits passades al recentment desaparegut Bar Cosmos envoltat dels referents que travessen els números.

La resta de la companyia, i això és fonamental per al cabaret, té entitat pròpia, sobretot la presència i naturalitat del multiinstrumentista **Jordi Cornudella**, 'partenaire' d'Alonso en la major part d'escenes. Hi canta **Elena Martinell** i hi posen cos la stripteacista **Laura Marsal** i el saltimbanqui **Davo Marín**.

I alerta, qui cridat pel títol hi acudeixi buscant pit i cuixa quedarà en part decebut. Perquè el que es despulla al xou és un Brossa ple d'arestes i capes creatives, una lectura ben planificada que comença desgranant lentament, com en un striptease de sentits, la poesia objectual, amb jocs, dissociacions, ironia, fragmentació i sorpresa. ¿Han vist mai vostès un piano traient-se la "roba"?

Anticlericalisme gamberro

Puja la tensió quan es vesteix el tul de la crítica social, política –molt ben encaixat el número de l'urna en la qual no es pot votar– i sobretot l'anticlerical, on es treuen les peces més gamberres. Hi ha en aquesta provocació molt de l'original i menys del present. S'hi troba a faltar elevar la transgressió a llindars més actuals, o fins i tot barrejar Brossa amb les parateatralitats híbrides del present, com es va fer en part al cabaret que va muntar el Macba el 2017 durant la gran exposició. Però segurament aquest seria un altre espectacle, perquè la virtut de **'Laberint striptease'** subjau a donar-nos una interpretació de l'univers brossià nítida i conscienciosa. I així sembla que ho agraiï el públic dissabte, amb les entrades esgotades i ovació dempeus.

JORDI BORDES. El Punt Avui – Recomana.cat. 22/04/2019

<https://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1590699-brossa-refrescat.html>

Valoració Recomana.cat: 9

Brossa refrescat

Amic de barrejar-ho tot i de trobar metàfores en els elements més trivials, Joan Brossa va voler explorar en *l'estriptease*. Ell és un artista que rep, sovint, mirades amables, que li treuen el punt de malícia del poeta escènic. Com es pot veure en aquest muntatge de Roberto G. Alonso (el coreògraf i ballarí cada cop sap explicar-se millor a l'escena, sense necessitat de ser excessivament discursiu), es tracta d'un joc portat a l'extrem, que evoca la Barcelona canalla de la Transició i que supera la vulgaritat del sexe més pornogràfic per trobar noves claus dramaturgiques.

Laberint Striptease respira un aire inequívoc de cabaret alemany, d'adreçar-se al públic contínuament. Hi ha el joc metateatral constant en què els mestres de cerimònies (Jordi Andújar i Roberto G. Alonso) se substitueixen en algunes funcions, cosa que dona pólvora per a estona. Els altres intèrprets, la cantatriu Elena Martinell, la ballarina *stripteasista* Laura Marsal, el saltimbanqui Davo Marín i el músic Jordi Cornudella saben entrar i sortir d'escena amb una comicitat molt ben afinada. Tots ells juguen a un registre estrany que està entre la representació del personatge i la capacitat d'adreçar-se al públic com a intèrprets. A falta de plomes, dominen les transparències i un vestuari d'un tall clàssic que contrasta, fent un distanciament necessari amb l'acció d'avui.

Una peça directa, carregada de metàfores, evidents i esclatants. Amb una urna per a les eleccions en què accedeixen empresaris, militars i mossens, però que es fa inaccessible per als obrers. Una democràcia en qüestió. La situació de la Transició tan fràgil sembla tenir una rèplica aquests dies, en què s'usen institucions de l'Estat per coartar llibertats i donar ales a un pensament reaccionari arrelat en el franquisme.

TONI POLO. Recomana.cat. 5/05/2019

<https://www.recomana.cat/obres/laberint-striptease/critica/una-tropa-genuina>

Valoració Recomana.cat: 9

Una tropa genuïna

Dos escenaris (iguals), dues graderies (iguals)... tot plegat, un kaos. Però una mateixa atmosfera. Un ambient eròtic, rebel, divertit que ens passeja per l'òpera, el cabaret, la Barcelona canalla, el militarisme i, fins i tot, pel futbol, tot amb accent brossià (poètic i visual). I molt divertit. Jordi Andújar (no tots els dies, alguns dies li toca al director, Roberto G. Alonso), ens introdueix en aquest univers irreverent que tan bé controlen el Roberto i la seva tropa i de seguida ens té lliurats i embadalits. "Quan des de l'Espai Brossa se'm va proposar crear un espectacle a partir del llibre *Striptease i teatre irregular*, em va envair una gran emoció", escriu el director. Diria, més aviat, que el van fer feliç! Tot l'univers Brossa queda plasmat en objectes que agafen personalitat pròpia en un homenatge sentit i burlesc perfectament apte per a qui coneix aquest univers i per a qui no.

Pot fer un piano un striptease? Pot fer-se un striptease encadenat i a la inversa? (Els que coneixuin Cabaret 13 saben que sí.) Es pot fer publicitat encoberta d'una marca de cotxes amb música de (Volks) Wagner? Es pot ballar una carta de Brossa? Poden incitar a la rebel·lió unes 'castañuelas'? Un cop demostrat amb un muntatge fresc, original i intens que sí, que tot això es pot fer, la gràcia de trenar tota aquesta mena de números es troba en els intèrprets: les actuacions de la tropa són

senzillament fantàstiques. Cadascú sap el que ha de fer, fins a on pot arribar i quines tecles de la sensibilitat de l'espectador ha de tocar. Veu, ball, instruments, moviments... res no és gratuït, tot té un sentit i una finalitat. El públic ho agraeix. No sempre es troba el que es va a buscar a un teatre.

FERNANDO SOLLA. Enplatea.com. 1/05/2019

<http://enplatea.com/?p=22601>

El arte poético (y laberíntico) de la transformación parateatral

El Escenari Joan Brossa propone un hábil y feliz encuentro. **Laberint Striptease** profundiza en el universo brossiano gracias a una dramaturgia, dirección y coreografía de **Roberto G. Alonso** que cuida y desmenuza el material de partida a partir de una mirada incisiva, sarcástica y corrosiva del particular espacio y mundo del autor.

Lo más importante de esta pieza es que no solo pone de relevancia el original sino que lo convierte en una valiosa, conveniente y transversal herramienta a día de hoy. No solo para entender el presente inmediato sino el valor que pueden tener las artes escénicas y visuales para reflejarlo y reformularlo. Transformación sería la palabra. A partir de **Poesía escènica II: Striptease i teatre irregular**, **Alonso** consigue plasmar su visión tanto sobre el autor como sobre su trabajo y, al mismo tiempo, hilvanar un espectáculo perfectamente urdido dentro del cabaret como género. Usando la idea de desnudo (en su momento prohibido) para mostrar que nada es lo que parece y cómo se puede elaborar y restaurar a partir de la imaginación y la poesía. Poesía completamente desarrollada a partir de la interacción y el fortalecimiento con y de los objetos, tanto a nivel estético como de contenido. Todo lo que comprenden y encierran se libera, implícita y explícitamente, también a partir del movimiento y los distintos lenguajes escénicos. Como **Brossa**, los implicados en esta propuesta se valen de un género tradicionalmente (y erróneamente) considerado menor o incluso bajo, para interrogar e interpelar al espectador, provocando también la carcajada o el impacto visual tras el embelesamiento contemplativo.

Transformismo, ilusionismo, danza (incluido el tan poco frecuente ballet) y acciones musicales u ópticas. Esta convivencia y adecuación no sería posible sin el diseño de escenografía de **Víctor Peralta** (y atrezzo) y **Toni Murchland**. Telones y cortinas que muestran y ocultan, que descubren y esconden lo que sucede a ambos extremos del escenario y a dos bandas. La iluminación de **Albert Julve** adquiere un especial protagonismo en tiempo presente mientras dura la representación. Transformación, decíamos, realizada completamente a la vista del espectador. Como pedía y quería **Brossa**. Destacamos la elección de textos y sonetos, así como la **Carta oberta a un crític**. Muy oportuna la selección musical. La presencia de la canción francesa no deja de aludir a la libertad que en el momento de la escritura gozaba Francia en cuanto al tipo de espectáculo propuesto, aquí prohibido por el franquismo. Momentos como el de la confesión, la procesión, la romería, el fútbol, entro otros, sobresalen en una pieza que siempre va a más, de principio a fin. Emotiva la alusión a aquella Barcelona que ya no es, con el restaurante Cosmos (un histórico de Las Ramblas como centro neurálgico). **Alonso** y **Peralta** firman también el vestuario. Piezas tan originales como imprescindibles para ilusionarnos con el desnudo físico y artístico al que estamos asistiendo, llevándonos incluso al fetichismo más placentero y voluptuoso.

Los intérpretes dominan su disciplina y a la vez las ejecutan todas, siempre teniendo en cuenta el resultado conjunto. La presencia del MC Clown sirve para dotar de unidad y ritmo y favorece la comodidad y complicidad del público, que no necesitará refugiarse nunca en la inexistente cuarta pared. En nuestra función, **Jordi Andújar** defendió este rol con un desparpajo sorprendente y cómplice. **Alonso** (que alterna este personaje) le ha dejado un generoso espacio propio y se consigue mostrar tanto al intérprete como al personaje de un modo muy beneficioso para la función. **Jordi**

Cornudella, es “el músico”, també responsable de la direcció musical (valga la redundància) i els arreglos. És espectacular com es fusiona i desnuda a través de les distintes especialitats amb els seus companys en escena. **Davo Marín** nos encandila amb la seva eminent expressivitat i amb una sentida lectura física de les coreografies (la seva transformació sacerdotal és espectacular). Un saltimbanqui diferent i molt representatiu tant del univers brossià com “alonsià”. **Laura Marsal** destaca en el seu moviment escènic i en el seu desenvolupament com ballarina. Juga especialment bé el pols entre destape, ocultació i il·lusionisme. **Elena Martinell** aconsegueix demostrar que per més versions que hayem escoltat de les cançons que interpreta, mai està tot dit quan se li dona veu i sensibilitat pròpies per interpretar-les. La seva “cantatriu” nos demostra que el lirisme té cabuda i casa perfectament amb el cabaret. Entre tots, aconsegueixen que tan particular efecte didàctic es converteixi en una feliç i efectiva realitat.

Finalment, celebrem i nos sumem al efecte i corol·lari que aquesta proposta provoca en el públic. En definitiva, un bon termòmetre de l'èxit. La entusiasta ovació (en peu) de gran part dels espectadors en nombroses funcions és molt simptomàtica de la seva qualitat. Per la seva adequació formal, conceptual i ideològica i la seva fantàstica lectura del moment present. Per la seva capacitat per evocar, reflectir, divertir, reflexionar i, fins i tot, emocionar. Per la seva finura per defensar tot tipus de pal·lis, especialment el musical i encara més el coreogràfic, i per la condició de tots els intèrprets dins de cada una de les disciplines convocades. Per tot això, **Laberint Striptease** configura una de les propostes que mereix tant la visita com proposar, despertar i incentivar la nostra mirada crítica i participar com concurrència activa. La impasibilitat o apatia no tenen cabuda aquí i sí (i de quina manera) la amplitud de mirades i la autenticitat.

ORIOL PUIGTAULÉ. Núvol. El digital de cultura. 3/5/2019

<https://www.nuvol.com/critica/joan-brossa-pit-i-cuixa/>

Joan Brossa, pit i cuixa

A l'**Escenari Joan Brossa** s'hi està representant aquests dies l'espectacle *Laberint Striptease*, un cabaret inspirat en el volum *Poesia escènica II. Strip-tease i teatre irregular* (Arola Editors, 2013) i en alguns dels poemes visuals de Brossa. **Roberto G. Alonso** dirigeix, coreografia i condueix (en alternança amb Jordi Andújar) un espectacle de varietats multidisciplinari, amb música, dansa i cant. A **Joan Brossa**, *paleta*, li hauria encantat. N'estem segurs. Potser hi aniria cada nit, com feia a la Filmoteca de Catalunya.

El mestre de cerimònies rep i petoneja, quasi personalment, a tots i cadascun dels espectadors que entren a la sala. Especialment si són joves i formosos. Servidor de vestits va assistir a la funció del dimecres, on Alonso abraçava amb especial il·lusió alguns dels seus col·legues de repartiment a l'espectacle *El gran mercado del mundo* (Alejandro Bordanove, Antoni Comas, Rubén de Eguía, Sílvia Marsó) que s'estrena el 15 de maig al TNC. Alonso enllaçarà els dos espectacles, un rere l'altre, talment com si fos **Emma Vilarasau**. L'encàrrec de l'Escenari Joan Brossa al coreògraf sorgeix, imaginem, del fantàstic *Cabaret 13* que Alonso fa quatre temporades que representa, cada dilluns i en intervals, al seu local del carrer Poeta Cabanyes. Allà, la sala d'assaig de la seva companyia es transforma en un acollidor teatre on té lloc una actuació de varietats (dansa, *playback*, *striptease*...) amb la presència d'estrelles convidades. Pel local del Poble Sec hi han passat, entre d'altres, **Oriol Genís**, **Mont Plans**, **David Verdager** i **Òscar Machancoses**, **Brigitta Lamoure**, **Joan Vázquez** o **Las Glorias Cabareteras**. Un punt de trobada de la bohèmia que es resisteix a desaparèixer del tot a la Barcelona del segle XXI.

Roberto G. Alonso fa anys que conrea l'art del fregolisme, ja sigui als seus inicis amb *The Chanclettes* o a espectacles més recents com *A mí no me escribió Tennessee Williams (porque no me conocía)*. El

coreògraf, ballarí i “actriu dramàtica” ha sabut traslladar l’imaginari de Joan Brossa al seu món, mantenint-se fidel a l’obra del poeta barceloní i sumant-hi la seva mirada *Teresina queer*. Les tietes catalanes sempre han sigut molt modernes, i Alonso signa una dramatúrgia (amb l’assessorament de **Marc Rosich**) que perverteix i respecta l’obra de Brossa a parts iguals. L’equip artístic és magnífic, destacant el músic multi instrumentista **Jordi Cornudella** (a l’acordió, el piano, el clarinet, el saxo i el que faci falta) que comparteix amb el mestre de cerimònies la responsabilitat de portar l’espectacle. **Elena Martinell** és la cantatriu, soprano lleugera de *vibrato* contundent i aguts de campionat, una intèrpret versàtil que ja havia treballat amb Alonso i Rosich al muntatge *Àries de reservat*. **Davo Marín** és el saltimbanqui, ballarí elegantíssim i capellà inquietant, un dels membres originals del Cabaret 13 (i quin membre...), que interactua amb la ballarina stripteasista **Laura Marsal**, la més jove de l’elenc (i això es nota), i plegats es transformen en múltiples “A”, en un dels números més bonics de la peça.

També és punyent l’escena de descans amb la *Gymnopédie núm. 1* d’**Erik Satie**, que Cornudella interpreta al piano mentre Martinell llegeix les declaracions (reals) de capellans i bisbes del segle XXI. Alonso tira d’humor gruixut en aquesta i algunes altres escenes, que servidor de vostès troba un pèl desajustat però que al públic de dimecres li va encantar. Menció especial mereix l’elegant vestuari, signat per **Víctor Peralta** i el mateix Alonso, amb totes les variacions del negre i la blonda. L’escenografia (disseny de Peralta i **Tony Murchland**) promet un interessant joc inicial amb l’espectador, que es trenca de seguida, i la il·luminació d’**Albert Julve** (cap tècnic de la casa) juga de meravella amb la peça i tots els racons de l’espai.

Laberint Striptease és un espectacle ideal per apropar-se a l’obra de Brossa des de la nocturnitat que permet el cabaret. Tant és si hom coneix els referents concrets de la seva iconografia (la pilota de futbol, el balancí, el logo de Volkswagen) com si no, el muntatge desprèn una aroma cent per cent Brossa. Alonso actualitza i porta l’obra del poeta a l’ara i l’aquí. El burgès, el capellà i l’obrer. L’urna. La beata... O és que potser no hem avançat tant com ens pensem? I el futbol. Sempre, el futbol. Què diria Brossa sobre la Creu de Sant Jordi per a **Leo Messi**?

ANDREU SOTORRA. Recomanacat i Clip de Teatre. 13/04/2019

<https://www.recomana.cat/obres/laberint-striptease/critica/trobar-el-desllorigador-del-teatre-de-joan-brossa>

Valoració Recomanacat: 9

Trobar el desllorigador del teatre de Joan Brossa.

Corre tradicionalment la brama que el teatre anomenat “irregular” de Joan Brossa (Barcelona, 1919 - 1998) és difícil de portar a escena perquè a partir d’una aparent senzillesa fuig de qualsevol convencionalisme teatral que no tothom entén ni sap resoldre.

El polifacètic i, com ell mateix es fa dir, “artista multidisciplinar” Roberto G. Alonso (Ponferrada, Lleó, 1970), establert de sempre a Catalunya amb companyia pròpia, ho desmenteix perquè li ha trobat el desllorigador i ha creat un espectacle que, a més de ser fidel amb la línia i la filosofia brossiana, la renova amb una mirada molt personal, tant d’ell com de tota la companyia, i l’acolora amb unes pinzellades que burxen subtilment en qüestions actuals: els abusos sexuals destapats recentment dins de l’església, la crisi de la política actual, l’estat eternament trontollant de la cultura, el pes del triangle religiós - militar - judicial, el mite de les urnes de votació, el ritual dels passos de Setmana Santa... i tot amb una concepció lúdica, amable, de cabaret i una mica també de barraca, prometent —a sants i minyons no els prometsis si no els dons!— transformisme a dojo a través de les múltiples facetes de l’striptís, però sempre sense caure en un registre barroer sinó fent ús d’una atmosfera poètica de music-hall.

El coreògraf i director Roberto G. Alonso, que hi fa el paper de Mc Clown o mestre de cerimònies — en algunes funcions el substitueix l'actor Jordi Andújar—, s'ha envoltat d'una companyia de quatre intèrprets multidisciplinars que, a més de treballar amb ell en alguna altra ocasió, abasten l'ampli ventall que proposa Joan Brossa en les seves peces teatrals: el músic (piano i clarinet de Jordi Cornudella), la cantatriu (soprano Elena Martinell), la ballarina stripteasista (coreògrafa Laura Marsal) i el saltimbanqui (actor i performer Davo Marín).

L'espectacle compta amb un atrezzo d'objectes plenament brossià i amb una escenografia romàntica, de pista de circ, que es fa servir en la primera part per jugar amb una broma també molt marca Brossa, amb els espectadors situats en dues grades, separades pel cortinatge del teatral central i creant un clima d'expectativa del que passa en una banda i l'altra sense que una no ho vegi de l'altra. Mentre en una banda, el músic toca el clarinet o la cantatriu canta, a l'altra sonen riallades. Sonoritat fantasiosa de Brossa total! Mentre en una banda, un dels intèrprets entreté “avorridament” el personal, a l'altra es fa creure que hi ha un estriptís total (cal advertir els espectadors que la imaginació i la fantasia són mitja vida i que dels temps de Christa Leem i del primer estriptís de Brossa permès el 1977 a la televisió en blanc i negre postfranquista ha plogut molt i, com deia aquell, en aquest país, quan plou la pluja no sap ploure).

La companyia fa una tria de les més de cinquanta peces de l'obra «Strip-tease i teatre irregular» (actualment es troba reeditada a Arola Editors) i estira el fil dels seus poemes visuals. Amb música, dansa, “chanson”, moviment, esquetxos i moments de pausa i relax, per donar sortida a una aparent familiaritat, cadascun dels intèrprets té el seu moment i els cinc construeixen el fregolisme tan venerat per Joan Brossa de la transformació.

Especialment divertides les peces del militar que dirigeix la formació amb la condició que la tropa s'alleugereixi de roba; la de la votació que permet que posin la papereta sense problemes els poders i ho impedeix amb pals a les rodes quan arriba l'obrer amb la granota de feina; també la del confessorari pecador amb doble teatral; la lectura de notícies de premsa relacionades amb les inoportunes declaracions recents que han fet bisbes, arquebisbes i altres jerarques de l'església en relació a les denúncies d'abusos sexuals; o el moment del Joan Brossa més crític amb la crítica amb la lectura de la seva «Carta oberta a un crític», del 1960, en resposta a una crítica publicada pel periodista cultural i esportiu manresà Martí Farreras (1929 - 1988), a qui acusa de fetitxista i de no ensenyar a veure el teatre, i on Brossa destil·la un decàleg del que hauria de ser la crítica teatral que encara avui no ha perdut vigència. Per això, aquest humil crític fa ara un discret mutis pel final de la pàgina... abans que l'esperit de Brossa —o els seus intèrprets— li propinin un sonat malefici de transformisme i el deixin també, com tots ells, en pilotes!

CARLES ARMENGOL GILI. Teatre Barcelona - portal d'arts escèniques. 21/04/2019

<https://www.teatrebarcelona.com/recomanacio/laberint-striptease-carles-armengol-gili-167891>

Valoració: 5 aplaudiments. Imprescindible

L'essència del Brossa més festiu

Laberint striptease és un compendi de diferents coses: un claríssim homenatge a Brossa, una reivindicació del cabaret com a gènere, una evocació nostàlgica de la Barcelona canalla dels setanta i vuitanta, i la continuïtat natural d'aquest Cabaret 13 que **Roberto G. Alonso** es va inventar fa uns anys. El que està clar és que **Joan Brossa** hauria aplaudit l'espectacle fins a fer-se mal a les mans. Tot comença amb la ja tradicional rebuda als espectadors, per passar després a una sèrie de números on es barregen música, cançons, originals *stripteases* (el del piano, el de la gallina o el del capellà) i un

humor elegant, però que també pot tornar-se corrosiu i punyent. En aquest sentit, tota la part final dedicada a la política més rànica, a l'església i al futbol resumeixen molt bé les intencions del poeta... tant vigent fa quaranta anys com ara mateix.

L'execució de l'espectacle, ideat i dirigit pel propi Alonso, és impecable. A partir d'un cabaret amb diferents portes, amb molta cortina i el punt just de misteri, trobem una obra on les coreografies, les acrobàcies, les ocurrències i els experiments vocals es donen la mà de forma admirable. Una cantatriu (Elena Martinell), un músic (Jordi Cornudella), una stripteasista (Laura Marsal), un saltimbanqui (Davo Marín) i un mestre de cerimònies (Roberto G. Alonso) són suficients per crear un univers brossià exemplar, resumit amb l'exposició d'objectes que acaben reposant a l'escenari al final de tot. Un autèntic cabaret literari, com es deia abans, que no hauria de quedar-se aquí...

JUAN CARLOS OLIVARES. Revista Time Out. 17/04/2019

<https://www.timeout.cat/barcelona/ca/teatre/laberint-striptease>

Aquesta nit el mestre de cerimònies és Jordi Andújar. Quan els talons, les mitges negres, la cotilla i el frac passen a Roberto G. Alonso -també dramaturg, director i coreògraf d'aquesta singularitat parateatral- serà un altre cabaret brossià. Amb Andújar posseeix una innocència (la de la primera vegada) que aporta un to gairebé naïf a un espectacle que és un sentit homenatge-catàleg a l'univers creatiu de Joan Brossa: la seva elaborada passió pel music-hall, la seva obra com a poeta visual, la seva faceta de dramaturg. Des de la camisa blanca de Christa Leem -reencarnada en la ballarina stripper Laura Marsal- fins a la seva admiració per (Volks)Wagner.

Però tampoc no hem de rebutjar el toc Alonso a aquesta producció. El pes de la dansa, l'ambigüitat -assumida amb carnal innocència pel ballari i coreògraf David Marín-, la decadència del cabaret berlinès d'entreguerres, les seves arrels jiddish i les seves perversions antagòniques -la cantatriu Elena Martinelli amb la nuesa vestida de Charlotte Rampling a 'Porter de nit'-; la irreverència anticlerical amb sensualitat felliniana -compartida per Brossa-, la banda sonora afrancesada servida per Jordi Cornudella. Món canalla que reneix com si mai no hagués estat castrat per la cultura oficial.

MIQUEL GASCÓN. Portal VOLTAR i VOLTAR per les Arts Escèniques. 12/04/2019

<https://volarivolar.com/2019/04/13/237-teatre-laberint-striptease-%F0%9F%90%8C%F0%9F%90%8C%F0%9F%90%8C%F0%9F%90%8C-escenari-joan-brossa-2019-04-12-temp-18-19-espectacle-no-173/>

Ahir divendres dia 12 va ser dia d'estrena a l'**Escenari Joan Brossa, LABERINT STRIPEASE**, un espectacle creat, coreografiat i dirigit per **Roberto G. Alonso** inspirat en l'univers brossià.

L'espectacle pretén redescobrir Brossa agafant com a punt de partida el seu llibre "Striptease i teatre irregular" i els seus poemes visuals mantenint l'humor i la crítica però fent una reinterpretació que ho transporta a l'actualitat.

Protagonitzat per un músic, **Jordi Cornudella** que és també el director musical de l'espectacle, una cantatriu, **Elena Martinelli**, una ballarina stripteasista, **Laura Marsal**, el saltimbanqui **Davo Marín** i el Mc Clown que és el mateix **Roberto G. Alonso** (en algunes funcions aquest paper serà interpretat per l'actor Jordi Andújar).

Una proposta multidisciplinària que combina teatre, dansa, acrobàcia, música en directe, cant, play-back, transformisme i striptease.

Un espectacle construït **buscant un Brossa lúdic, crític i visual** i qüestionant **que passaria si Brossa fos viu en l'actualitat**, i que compta amb la col·laboració de la companyia Roberto G. Alonso i amb la de Cabaret 13.

L'escenari de la Sala Joan Brossa està situat al mig amb el públic a dues bandes, **un gran teló ho divideix en dues meitats**. Mc Clown, el mestre de cerimònies, ens va rebent mentre ens acomodem a les nostres localitats tot esperant que l'Albert doni el senyal de sortida. Cau el teló central i a la nostra banda queden el músic i la ballarina. A l'altra banda del teló la cantant i el saltimbanqui....

Ecoltem riures i ens “neguiteja” saber, que és el que ens estem perdent??

Amb la presentació dels instruments i l'striptease del piano comença l'espectacle. El teló central s'ha desplaçat i ara tot està a la vista.

Els números de cabaret es van succeint conduïts per **un magistral Roberto G. Alonso** que amb la seva simpatia i professionalitat ens té literalment a la butxaca. **Sensacional la música de Jordi Cornudella** que fa gala de tocar diferents instruments i és capaç al mateix temps de despullar-se, ballar o jugar a pilota. Acurada i magnífica il·luminació d'**Albert Julve**.

Moments realment aconseguits com el de les votacions, la confessió, el pas de Setmana Santa i la saeta o el partit de futbol.

Hem de dir que abans de veure l'espectacle, ens temíem que fos similar al que ja hem vist un parell de vegades a Cabaret 13 ... i hem de dir que **la creativitat de Roberto G. Alonso, novament ens ha tornat a sorprendre** amb un espectacle totalment nou i amb molta simbologia brossiana.

Un espectacle en què realment s'ha aconseguit fer realitat el que ha demanat Roberto G. Alonso **Magnífica proposta totalment recomanable**.

NEUS MONICO. Teatre Barcelona - portal d'arts escèniques. 22/04/2019

<https://www.teatrebarcelona.com/recomanacio/laberint-striptease-neus-monico-fernandez-168003>

Valoració: 5 aplaudiments. Imprescindible

Cabaret brossià

El que ha fet **Roberto Alonso** és realment extraordinari !!!

Entrem a la sala. Aquesta està dividida en dos zones: la zona A i la zona B. A mi m'ha tocat la zona B. Dins l'espai escènic està dividit en dos per un arc d'embocadura (que ens recorda als utilitzats en el teatre a la italiana que tant agradava a **Brossa**). Un teló de tela negra no ens deixa veure el què està passa a l'altra banda.

Roberto transformat en MC Clown i **Jordi Cornudella** (el músic) es passegen d'una banda a l'altra de l'escenari.

Entra a escena una cantatriu (**Elena Martinell**), una ballarina stripteasista (**Laura Marsal**) i un saltimbanqui (**Davo Marín**).

Aplaudiments, crits, riures. Què està passant a l'altre banda?.

Roberto Alonso juga amb la visió de l'espectador. Un mateix espectacle vist des de diferents angles, igual que va fer **Brossa** en “El Combat”.

Sona un timbre, s'apaguen els llums i puja el teló. Comença "Laberint Striptease".

Des del principi al final **Roberto Alonso** juga amb tot un seguit **d'elements i recursos escènics carregats de simbolisme**. De la mateixa manera que **Brossa**, Roberto juga amb l'espai i els elements, barrejant màgia i music hall, clàssic i popular amb avantguardisme, poesia i plàstica, literatura i teatre de variétés,... De fet, **l'espai no deixa en cap moment de ser un altre personatge de l'espectacle que es vesteix, transvesteix i transforma**.

La posada en escena, en la que els mateixos actors fan de tramoistes, **és una clara referència al pare de Joan Brossa**, tramoista de l'Ateneu de Sant Gervasi; **de la mateixa manera que les arts escèniques considerades menors, com el circ, l'il·lusionisme i el transformisme, que desfilen al llarg de tot l'espectacle**, que també són influència del seu pare.

Hi ha clares picades d'ull al seu gran amic, pianista, compositor i artista avantguardista **Carles Santos**, amb un original striptease de piano; la passió que **Brossa** sentia per l'obra del compositor **Richard Wagner**; i el seu gust per l'operà.

A part de la música, també s'utilitzen sons i sorolls com a recursos escènics (característiques de l'obra de **Brossa**).

"Laberint Striptease" està farcit d'elements simbòlics que formen part del que diríem corpus **brossià**, com la lletra A, el barret de copa, les cartes de la baralla espanyola, les mans, els colors, el logotip de Volkswagen i l'antifaç.

Tampoc hi podien faltar algunes **escenes de denúncia de context polític, econòmic, cultural, social i religiós**, ni la doble moral i les diferents maneres de ser d'un mateix ésser.

El gest i color també són una gran font de simbolisme, l'escena dels titelles i algunes anècdotes personals en forma de poema visual, com la utilització d'una gaveta plena de confeti, per allò del poeta- paleta.

"Laberint Striptease" és una metamorfosi de moviments (gallines en ballarines), de colors (guants negres a verd esperança), i de personatges. És poesia visual i poesia recitada. És dansa, circ, performance, música, transformisme, poesia, striptease, cant, teatre. És un gran poema visual.

L'espai escènic al final esdevé un gran poema visual.

Forts aplaudiments.

A Roberto: el que heu fet (el teu equip i tu) és realment extraordinari. Felicitats!!!

FERRAN BAILE. Recomana.cat. 1/05/2019

<https://www.recomana.cat/obres/laberint-striptease/critica/a-brossa-li-hagues-encantat>

Valoració Recomana.cat: 9

A Brossa li hagués encantat

L'esperit creatiu, evocador, lúdic, transversal, provocador, irònic, sarcàstic, *voyeurista*, de l'obra de **Joan Brossa** flota al llarg de tot l'espectacle. **Robert G. Alonso** ha aconseguit capbussar-se en el món brossià i transmetre'l a l'escenari de forma fidel i creativa. A més amb l'encert de portar el seu

esperit crític corrosiu, als temps actuals. Sens dubte Joan Brossa estaria encantat en veure aquest muntatge ple d'escenes i imatges memorables.

Partint del llibre *Strip-tease i teatre irregular*, i amb elements dels *Poemes Visuals*, Alonso compon a Laberint Striptease, un seguit d'escenes, d'imatges, de seqüències que van teixint un espectacle fascinant. Tot comença amb Alonso-McClown, mestre de cerimònies, rebent al públic en un escenari partit per una cortina que fa que els espectadors, a banda i banda, quedin amagats dels altres i a l'hora descoberts (l'espectador observat que tan li agradava al poeta). La complicitat amb el públic es va mantenint al llarg de l'espectacle, sense que l'espectador tingui una participació escènica, però si sentint-se observat pels artistes, en un atractiu joc de complicitats. Una altra característica ben *brossiana*. Amb tocs de cabaret alemany i dins un aire decadent sen's recorda aquella Barcelona canalla, el bar Cosmos, artistes icònics. Sonen i es canten cançons d'Edith Piaf (*Milord, La vie en rose..*), i els cinc sorprenents i polifacètics artistes flueixen per l'escenari transvestint-se, ballant, transformant-se, cantant, despullant-se, interpretant. Tots ells magnífics des del director-artista-creador multidisciplinari que és **Robert G. Alonso** fins a l'expressiu multiinstrumentista **Jordi Cornudella** (responsable de la direcció i els arranjament musicals), passant per l'atractiva i misteriosa cantatriu **Elena Martinell** (*Heroïnes, El carreró de les bruixes, Companyia Poca Cosa*), l'angelical-bella i rotunda ballarina striptease **Laura Marsal** (*Lélek, Zaquizami, Almazuela..*), i l'entremaliat saltimbanqui-acròbata **Davo Martín**. En diverses funcions l'actor **Jordi Andújar** (*El filosofo declara*, productor i director d'*Alicia al país de les Meravelles* de Marta Butxaca, i *El llibre de les bèsties*, entre d'altres), supleix a Alonso en el paper de mestre de cerimònies.

Robert G. Alonso, com en la majoria dels seus espectacles és a més del director, dramaturg i coreògraf, el responsable del disseny de l'espai escènic i del disseny del vestuari, que ell mateix realitza conjuntament amb Victor Peralta (responsable també de l'atrezzo i del disseny i construcció de l'escenografia amb Tony Murchland).

Ellas i ells amb diverses complicitats escèniques amb Alonso. Laura Marsal forma part de la seva companyia de dansa, protagonista d'*Almazuela* i *Zaquizami*, els darrers i molt recomanables espectacles familiars.

Extraordinaris els números sobre la pederàstia clerical, el mite de la democràcia amb l'urna sols a l'altura de les forces dominants, la crítica al crític, els passos de Setmana Santa, la situació sempre precària de la cultura (ironia dels programadors), l'instrucció militar alleugerint-se de roba (amb una Elena Martinell recordant la Charlotte Rampling de *Portero de noche*) i l'hilarant coreografia futbolística al ritme de "*porqué, porqué los domingos por el futbol me abandonas*", amb l'inconfusible veu de Rita Pavone.

En el record dos espectacles sobre els textos de Brossa, un a L'Aliança del Poble Nou, *Quiriquibú*, el 1975, interpretat pel grup Teatre de l'Escorpi, precursor del que seria la companyia del Teatre Lliure i dirigit per Fabià Puigserver, i el treballat íntegrament a partir de l'obra *Strip-tease de butxaca*, interpretat pel Teatre de Nit (on hi participaven membres de la companyia Artristras, i dirigia Jep Quintas), al Teatre Malic, el 1990.

ROSER GARCIA GUASCH. Teatre Barcelona - portal d'arts escèniques. 14/05/2019

<https://www.teatrebarcelona.com/recomanacio/laberint-striptease-roser-garcia-guasch-170779>

Valoració: 5 aplaudiments. Imprescindible

Joan Brossa en estat pur

L'obra està basada en el llibre "*Strip-tease i teatre irregular*". És un conjunt de 56 accions teatrals que va escriure Brossa a l'any 66. La Companyia "*Teatre de Nit*" en va fer una adaptació en el seu muntatge escènic ***Strip-teases de butxaca***, que va representar a la Sala Beckett de Barcelona el febrer de 1992.

Encara no fa un any vam veure **Estrip-tesi** dins del cicle **Ambrossa'm de Roger Torns**. Era un viatge a través de l'univers Brossa amb la intencionalitat de defensar la cultura i retrobar-nos amb aquesta gran figura que va ser Joan Brossa.

En aquesta ocasió, **Laberint Striptease**, amb un joc de paraules semblant, ens recorden que Brossa es despulava per dir la veritat i fer crítica sempre en clau d'humor. El seu art i tota la seva capacitat polifacètica va anar dirigida a la defensa de la cultura a través d'una ideologia d'esquerres. Brossa prova noves formes i vies de comunicació poètiques que no són estrictament lingüístiques com la poesia visual i els poemes objecte. ***Strip-tease* i *teatre irregular*** forma part d'aquest procés investigador de l'autor.

Els espectacles que hem citat són molt diferents però amb un denominador comú que es diu "Brossa". En aquesta ocasió la direcció va a càrrec de **Roberto G. Alonso a qui vam tenir la sort de veure'l també actuar de MC Clown**. A ell li devem també la dramaturgia, les coreografies, la concepció de l'espai escènic i el vestuari. La seva actuació comença abans de l'inici de l'espectacle rebent als espectadors a les dues grades. Comença l'humor de cabaret amb la seva irònica rebuda. És el fil d'unió de tots els números de dansa, teatre, acrobàcia, transformisme o striptease. I és ell qui acaba l'espectacle amb la lectura d'una carta de Brossa a un crític a l'any 1960 on demostrava el seu respecte per tot tipus d'expressió i la necessitat del diàleg perquè neixi la veritat.

En aquesta obra i, seguint les recomanacions de Brossa, el director utilitza qualsevol element quotidià i els detalls més banals per crear la poesia escènica que demostra un cop més l'admirable capacitat de transformar, i per transformar, s'ha de ser crític i ho és amb el capital, l'església i els militars o el fútbol.

Jordi Cornudella és el director musical i fa els arranjaments. Ell és clarinetista solista però la seva versatilitat com a músic el porta a tocar altres instruments com l'acordió, el saxo o el piano. Integrat totalment en l'obra, demostra també la seva faceta d'actor.

La cantatriu Elena Martinell també polifacètica, actua, balla, fa striptease i és capaç de cantar una peça d'una gran dificultat lírica com l'ària d'Olympia dels Contes de Hoffmann. **La ballarina stripteasista Laura Marsal i el saltimbanqui Davo Marín completen el magnífic conjunt.**

No és gens d'estranyar la gran acollida que han tingut per part del públic i de la crítica. Estic segura que ho tornarem a veure.